

ילדון אדום, נוטף מים, עמד בפתח המשרד וניער את רגליו בחוזק. הרב שקל אחז בכתפיו וניסה לדבר לתוך אוזניו, אך נראה שדיבוריו טפטפו ארצה יחד עם הטיפות שנשרו משערותיו של הילד. "ישי, אם אתה רוצה לבוא אתנו אתה חייב להרגע", ניסה הרב שקל.

"אני לא אירגע! הם שפכו עליי מהמים שלי! חוצפנים! אני חייב לשפוך עליהם מהמים שלהם!" ישי ניסה להתנער מאחיזתו של הרב שקל. ראשו הטלטל מצד לצד ורגליו נעו בפראות.

"ישי", חזר המלמד ואמר, "אם לא תפסיק להשתולל, לא תבוא אתנו לפינת החי".

הבעיטות באוויר גברו. "לא אכפת לי, לא רוצה לבוא! אני רק רוצה לשפוך מים על אפרים ועל בני, שירטבו בעצמם! לא, אני אשפוך עליהם מיץ! חוצפנים, רשעים!"

רוח קלה הכתה בפניו. הכניס את הטלפון לכיס והיה גאה בעצמו מאד. כשהיה ילד, היו המבוגרים נוזפים בו על חוסר סבלנותו ועל האופי הפזיז שניהל אותו לעתים קרובות מדי. 'אימפולסיבי', הגדירה אותו דודה רינה. הוא צותת לדבריה כאשר התחבא מאחורי וילון הסלון. "אני לא אילמולסיני", מחה בתוקף, וקפץ מן הווילון היישר אל השולחן הסלוני, מפזר סביב נתזי קפה ושברי זכוכית.

אלישע הוציא את קופסת הוויטמינים החדשה מן השקית הלבנה שקיבל במשלוח. קודם כל, הוא חייב כמוסה אחת בשביל לתת היום לישי. פתח את המגירה המשרדית שלו ושלף את קופסת המהדק שביצעה הסבה לתפקיד מחסנית הריטלין של ישי.

הוא השווה בין הכדור האדום האחוז בין אצבעותיו לבין הכדורים שבקופסה. הם היו זהים בגודל, בצבע ובריח.

כמה נאה הדבר. ישי נוטל מולטי-ויטמין בטעם אוכמניות, הוריו מדווחים להנהלה כי הוא נוטל ריטלין כסדר, והוא, המזכיר הזוטר, שתפקידו רק למסור כדור לילד - עומד בתווך.

האם קשיי קשב הם בעיה, או מתנה ?

ריטלין ; עוזר או מפריע ?

בספר **החלום הזה תפוס** אין תשובות או מסקנות, מחקרים או המלצות.

יש בו עלילה מרתקת, משעשעת ומרגשת, והחשוב מכל – הבנה.

הבנה למתמודדים עם קש"ר, הבנה לבני המשפחה. כי לא תמיד זה קל, אבל תמיד יש מה לעשות כדי להקל.

בספר **החלום הזה תפוס** נכיר את ישי, מסתבך סידרתיו. דוקא הוא מציל את המצב כשכולם אובדי עצות.

נכיר את אלישע, המזכיר, שליבו יוצא אל הילד, אבל ידיו כבולות.

נקבל תקווה, מבט חדש, ואולי גם נתפוס חלומות אבודים.

קריאה מהנה !